



...

A KÚRIA

mint felülvizsgálati bíróság

í t é l e t e

Az ügy száma: Kfv.V.35.089/2026/8.

A tanács tagjai: dr. Márton Gizella a tanács elnöke

dr. Stefancsik Márta előadó bíró

dr. Vitál-Eigner Beáta bíró

dr. Demjén Péter bíró

Ságiné dr. Márkus Anett bíró

Az I. rendű felperes: név

cím1)

A II. rendű felperes: név1

cím2.)

A felperesek képviselője: dr. Bozsó Zoltán ügyvéd

(cím3)

Az alperes: Győr-Moson-Sopron Vármegyei Kormányhivatal

(cím4)

Az alperes képviselője: dr. Váradi-Tornyos Bálint kamarai jogtanácsos

A per tárgya: adóügyben hozott végzés elleni közigazgatási per

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: a felperesek

A felülvizsgálni kért jogerős határozat: Győri Törvényszék

2026. február 24. napján kelt

4.K.701.219/2025/8. számú jogerős ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a Győri Törvényszék 4.K.701.219/2025/8. számú ítéletét - az indokolás részbeni megváltoztatásával - hatályában fenntartja.

Kötelezi a felpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg az alperes részére 112.000 (száztizenkétezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felpereseket, hogy fizessenek meg az államnak személyenként 56.000 (ötvenhatezer) - 56.000 (ötvenhatezer) forint felülvizsgálati illetéket az esedékesség napjáig a Nemzeti Adó- és Vámhivatal „Bíróági határozatban megállapított eljárási illeték bevételi számla” elnevezésű eljárási illeték beszedési számlájára.

A Kúria tájékoztatja a felpereseket, hogy a fizetendő illeték a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperesek helyi iparüzési adó fizetésére köteles helyi vállalkozók, vállalkozásaikat 2023. szeptember 1. napjától 2023. december 31. napjáig szüneteltették.

[1] A 2024. adóévre vonatkozóan adóbevallásukat 2025. július 21-én nyújtották be elektronikus úton, a 24HIPAK űrlapon, amelyen a helyi adókról szóló 1990. évi C. törvény (a továbbiakban: Htv.) 39/A. § (2) bekezdés szerinti egyszerűsített adóalap-megállapítást választották.

[1] Ugyanezen a napon az adóbevallás benyújtására meghatározott határidő elmulasztása miatt igazolási kérelemmel is éltek, amelyben azt állították, hogy a bevallási határidőt az ÁNYK rendszer használata során felmerült technikai nehézségek (ÁNYK 23HIPAK űrlap a szünetelés ténye miatt a 39/A. § (4) szerinti választási mezőt nem tette elérhetővé), és egészségügyi problémáik miatt mulasztották el. A II. rendű felperes hivatkozott továbbá az állami adóhatóság és a közte folyamatban volt adójogi jogvitára.

[1] Győr Megyei Jogú Város Jegyzője (a továbbiakban: elsőfokú adóhatóság) az I. rendű felperes igazolási kérelmét a 74257-3/2025. számú, míg a II. rend felperes igazolási kérelmét a 74246-3/2025. végzésével elutasította.

[1] A felperesek fellebbezése alapján eljár alperes az I. rendű felperes fellebbezését a GY/05/01414-4/2025. iktatószámú, a II. rendű felperes fellebbezését a GY/05/01413-5/2025. iktatószámú végzésével elutasította, az elsőfokú végzéseket helybenhagyta.

[1] Határozatát az adózás rendjéről szóló 2017. évi CL. törvény (a továbbiakban: Art.) 47. § (2) bekezdés a) pontjára, 2. melléklet II/A/1 a) pontjára, a Htv. 35. § (1) bekezdésére, 37. § (1) bekezdésére, 39/A. § (4) bekezdésére, az adóigazgatási rendtartásról szóló 2017. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Air.) 53.§ (1)-(2) bekezdésére alapította.

[1] Indokolása szerint a vállalkozás szünetelésének időszaka, amennyiben az adóéven belül egybefüggően nem éri el a 181 napot, az adókötelezettségre nincs kihatással.

[1] Az I. rendű felperes tekintetében az orvosi igazolásokon szereplő krónikus elhízás és prediabétesz, míg a II. rendű felperes tekintetében a fogászati kezelések nem okoznak olyan egészségügyi helyzetet, amely a felpereseket az adóbevallás megtételében, valamint az egyszerűsített adóalap megválasztásában közvetlenül akadályozta volna.

[1] Az ÁNYK rendszerben a 2023. évi szünetelés ténye következtében a felpereseknek objektíve nem volt lehetőségük a tételes adóalap választásáról szóló nyilatkozat bevallási nyomtatványon való megtételére, azonban ez a bevallás benyújtását, az adóalap megválasztását nem akadályozta.

[1] A II. rendű felperes tekintetében kitért arra, hogy az általa hivatkozott közigazgatási per a kisadózó vállalkozók tételes adójáról szóló 2022. évi XIII. törvény (a továbbiakban:

Kata tv.) hatálya alá tartozással volt kapcsolatos, annak tárgya a helyi iparüzési adókötelezettség teljesítésére nincs kihatással.

[1] Mindezen indokok alapján arra a következtetésre jutott, hogy az igazolási kérelmekben előadott tények és körülmények nem alkalmasak arra, hogy a határnap mulasztást illetően a felperesi önhiba hiányát megalapozzák.

[1] Az elsőfokú adóhatóság az igazolási kérelmet elutasító végzései meghozatalának napján kelt 74257-4/2025. számú tájékoztató levelében az I. rendű felperessel, a 74246-4/2025. számú levelében a II. rendű felperessel közölte, hogy a bevallása „jogalap nélküli”, ezért azokat „be nem nyújtottnak” tekinti, a felperesek a 2024. évi adó alapját kizárólag a Htv. 39. § (1) bekezdés (általános szabályok) szerint állapíthatják meg.

A kereseti kérelmek és az alperes védekezése

[2] A felperesek keresetleveleikben az alperes végzéseinek elsőfokú végzésekre kiterjedő hatályú megsemmisítését, az elsőfokú adóhatóság új eljárásra kötelezését kérték. Kérték, hogy a bíróság kötelező iránymutatással mondja ki: a Htv. 39/A. § (4) bekezdése szerinti választási nyilatkozat a bevallás részeként tett adózói nyilatkozat, amelynek késedelmes megtétele nem minősíthető kérelemnek, és nem utasítható vissza elkésettség miatt; a késedelem – az Art. szabályai szerint – legfeljebb eljárási jogkövetkezményekkel (pl. mulasztási bírság) járhat, de nem eredményezheti azt, hogy az adózó az adott adóévre (jelen ügyben 2024., illetve az ennek függvényében 2025. adóévre) véglegesen ne választhassa a kisvállalkozói tételes adóalap-megállapítást. Az elsőfokú adóhatóság köteles a 2025. július 21. napján benyújtott bevallás felperesi választására nézve az Art. 141-142. § szerinti eljárásban érdemi döntést hozni a „be nem nyújtott” minősítés mellőzésével, és – az anyagi feltételek fennállása esetén – a választást elfogadni. Ennek rögzítése álláspontjuk szerint független attól, hogy a bíróság az igazolási kérelem megalapozottságát miként ítéli meg.

[3] Hivatkoztak a Kúria Kfv.I.35.183/2020/6. számú ítéletében foglalt jogértelmezésre, mely szerint „az adóbevallás (adatbejelentés) eljárásjogi szempontból nem kérelem, hanem az adókötelezettség teljesítésének formája, ezért elkésett benyújtása esetén azt az adóhatóság nem utasíthatja vissza”.

[4] Kifogásolták, hogy az adóhatóság a kedvezményes adóalap megválasztására vonatkozó, adóévet követő május 31-i határidőt jogszabálysértően minősítette „objektív, jogszabályi határidő”-nek anélkül, hogy megjelölt volna olyan jogszabályhelyet, amely a határidő jogvesztő jellegét kifejezetten kimondaná. Az „objektív, jogszabályi határidő” szóhasználat nem jogi kategória, jogvesztést csak kifejezett törvényi klauzula alapozhat meg [Kfv.I.35.262/2023/8. (BH2024. 91.)].

[5] Az adóhatóság a késedelmes, bevallásban tett választási nyilatkozatot jogszabálysértően minősítette kérelemnek, és jogszabálysértően utasította el az Air. 48. §-ára

alapítva döntését. Ez a minősítés ellentétes a Htv. konstrukciójával és az Art. bevallás-fogalmával. Mindezekhez járul, hogy az adóigazgatási eljárás részletszabályairól 465/2017. (XII. 28.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Air. vhr.) 18. §-a a bevallás kijavítását vagy kiegészítését, nem pedig a bevallás „be nem nyújtottnak” minősítését teszi lehetővé. A visszautasítás eljárásjogilag téves: bevallásnál kijavításra vagy hiánypótlásra van lehetőség, nem pedig annak az Air. 48. § d) pontja szerinti visszautasításra.

[6] Előadták, hogy az igazolási kérelmekben hivatkozott egészségügyi okok értékelését az alperes orvosszakértői alap nélkül bagatellizálta, azokat „rigorista”, a humánus, méltányos és ügyfélbarát megközelítés elvét kirívóan sértő módon ítélte meg. Az alperes a végzésében a II. rendű felperes tekintetében iratellenesen állapította meg 2024-ben a fogászati kezelések időpontját is. Mindazonáltal – okfejtése szerint – az igazolás megítélése ettől független, mert a perbeli eljárásjogi kérdésben - ami a bevallás visszautasíthatósága - az igazolási kérelmekben szereplő okok mérlegelése irreleváns.

[7] Az alperes védirataiban a keresetek elutasítását kérte a végzéseiben foglalt indokok alapján.

Az elsőfokú bíróság jogerős ítélete

[8] Az elsőfokú bíróság a perek egyesítését követően meghozott jogerős ítéletével mindkét felperes keresetét – azonos indokok alapján – elutasította.

[9] Indokolása szerint az igazolási kérelmeket elutasító alperesi végzéseket követően kibocsátott tájékoztatások nem vonhatók a közigazgatási peres felülvizsgálat alá, ezekkel szemben a jogalkotó nem biztosít bírósági jogorvoslatot. A per tárgya tehát az, hogy az igazolási kérelem elutasítása jogszerű volt-e, így a felperések által a keresetlevelükben előadott további jogsérelmeket nem vizsgálta.

[10] Kifejtette, hogy a felperések maguk sem vitatták, hogy az Art. 2. melléklet II/A/1. a) pontja szerinti, az adóbevallás benyújtására meghatározott határidőt elmulasztották. A határidőt objektív törvényi határidőnek minősítette, és megállapította, hogy annak elmulasztása esetére az Air. 53. § (1)-(2) bekezdése szerint lehet igazolással élni. A felperések által igazolt egészségi állapotuk az általános megítélés szerint nem okoz ügyintézésre való képtelenséget, ilyen állapotot a felperések sem állítottak, így az alperes megalapozottan döntött szakértő igénybevétele nélkül. A 23HIPAK nyomtatvánnyal kapcsolatos felperesi hivatkozást alaptalannak találta, így megállapította, hogy az adóhatóság jogszerűen utasította el érdemben a felperések igazolási kérelmét, a méltányosság alapelve nem sérült.

[11] Rámutatott arra, hogy az adózó a helyi iparüzési adót önadózással állapítja meg. Ezen kötelezettsége – az Art. 47. § (1)-(2) bekezdése értelmében – nem függ az adóhatóság intézkedésétől, az adóhatóságot jogszabály nem kötelezi arra, hogy felhívja az adózó figyelmét a bevallási kötelezettsége teljesítésére. Az adóhatóság eljárása során ezért a felperések által hivatkozott adóeljárási alapelveket nem sértette meg.

[12] A Kúria Kfv.I.35.193/2020/6. [helyesen Kfv.I.35.183/2020/6.] számú ítéletét az ügyben nem tekintette irányadónak, figyelemmel arra, hogy a per tárgyát az igazolási kérelem elutasításáról szóló döntés jogszerűségének megítélése képezte, és jelen esetben nem került sor az adóbevallás érdemi vizsgálatára, az adóhatóság nem hozott az Air. 48. §-ára alapított, a bevallásokat visszautasító döntést.

[13] Rögzítette, hogy a felperesek kereseti kérelmében megjelölt további jogsértések csupán érintőlegesen az igazolási kérelem tárgyában hozott alperesi végzések jogszerűségét illetően, mert a felperesek tévesen abból indultak ki, hogy az alperes által lefolytatott eljárást teljes egészében kell a bíróságnak felülvizsgálnia.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[14] A jogerős ítélettel szemben a felperesek terjesztettek elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását kérték.

[15] Álláspontjuk szerint a jogerős ítélet sérti a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 2. § (4) bekezdését, 4. § (6) bekezdését, 45. § (1) bekezdés a) pontját, 46. §-át, 71. § (2) bekezdés b) pontját, 85. § (1) bekezdését, 86. § (1) bekezdését, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 346. § (4)-(5) bekezdését, és jogkérdésben eltér a Kúria közzétett gyakorlatától, ugyanis a Kfv.I.35.183/2020/6. számú határozat [45] és a Kfv.I.35.357/2020/6. számú határozat [44] bekezdése szerint a Htv. 3. § (3) szerinti nyilatkozat bevallásnak, és nem kérelemnek minősül, ezért elkeszttség miatt az nem utasítható vissza, míg a Kfv.I.35.357/2020/6. számú határozat [36] bekezdése ehhez hozzáteszi, hogy az ilyen nyilatkozat eljárásjogi szempontból akkor sem minősül kérelemnek, ha tartalma szerint az adózó számára kedvező jogkövetkezmény kiváltására irányul, és a Kfv.VI.35.054/2025/2. számú határozat [33] bekezdése szerint annak megítélése, a beadvány kérelemnek minősül-e, az ügy érdemére tartozó kérdés. Kifejtette, hogy a jogerős ítélet jogkérdésben eltér a Kúria Kfv.VI.37.360/2025/5. számú végzésének elvi tartalmától, amely szerint: „Annak eldöntéséhez, hogy közigazgatási jogvitának van-e helye valamely ügyben, a Kp. által felállított többszintű definíció valamennyi elemének vizsgálata szükséges. Önmagában az, hogy a támadott cselekmény alakszerű döntésben nem ölt testet, nem zárja ki, hogy az az érintett jogalany jogi helyzetének megváltoztatását eredményezze. Ha a tájékoztató levél tartalma alapján joghatás kiváltására alkalmas, akkor az – az egyéb feltételek fennállása esetén – közigazgatási perben vitatható. Az már az ügy érdemére tartozó kérdés, hogy a tájékoztató levelet a közigazgatási szerv hatáskörében eljárva hozta-e meg”. Hasonlóképp megállapítást tartalmaz a Kúria Kpkf.VI.40.257/2020/2. számú végzésének elvi tartalma is: „Közigazgatási jogvita tárgya kizárólag a közigazgatási szerv közigazgatási tevékenysége lehet, és ennek megítélése során vizsgálni kell a cselekmény, a döntés tartalmát. A tartalma szerint tehát a tájékoztató levelek is minősülhetnek közigazgatási cselekménynek és ekként a közigazgatási jogvita tárgyát képezhetik”. A Kúria a Kfv.I.35.183/2020/6. [45] és a Kfv.I.35.357/2020/6. [44] számú ítéletekben egyértelműen kimondta, hogy a Htv. 3. § (3) bekezdése szerinti adómentességi nyilatkozat bevallásnak (adatbejelentésnek) minősül, eljárásjogi értelemben nem kérelem, ezért elkesztett benyújtása esetén sem utasítható vissza.

Még ha a nyilatkozat tartalma szerint az adózó számára kedvező jogkövetkezmény kiváltására irányul is, a törvényes adókötelezettség teljesítésének formájaként akkor sem minősül az Air. szerinti kérelemnek. Ugyanezen ítélet [41] bekezdésében a Kúria azt is rögzítette, hogy ebből az adóhatóság érdemi döntési (határozathozatali) kötelezettsége következik. A Kúria ezt az elvi tételt a Kúria 2025-ben több közzétett végzésében is megerősítette (különösen: Kfv.I.35.022/2025/2. [33], továbbá Kfv.I.35.020/2025/2., Kfv.I.35.021/2025/2., Kfv.I.35.043/2025/2.). E végzésekben a Kúria kifejezetten rögzítette, hogy gyakorlata egységes abban, hogy a Htv. 3. § (3) bekezdése szerinti nyilatkozat bevallás, ezért elkészség esetén sem utasítható vissza, és ettől az elvi megállapítástól nem kíván eltérni. Ugyanezt az értelmezési irányt erősíti a Kfv.VI.35.054/2025/2. számú végzés is, amelynek [26], [33] és [35] bekezdései szerint a beadvány „kérelem vagy bevallás” minősítése az ügy érdemére tartozó kérdés, amelyet nem lehet perttechnikai vagy formai hivatkozással kikerülni, és e körben ellentétes kúriai gyakorlat nincs. A jogerős ítélet ezzel szemben – bár formailag nem közvetlenül a Htv. 3. § (3) bekezdés szerinti nyilatkozatról, hanem a Htv. 39/A. § (4) bekezdés a) pont szerinti, bevallásban tett választási nyilatkozatról szól – ellentétes eredményre jutott. Az elsőfokú bíróság ugyanis a bevallási csatornába integrált nyilatkozat sorsát az igazolási kérelem elutasításához kötve, majd a tényleges joghatást kiváltó „tájékoztatás” perből való kizárásával valójában lehetővé tette az érdemi vizsgálat nélküli kizárást. A Kúria a Kfv.V.35.345/2022/7. (BH2023. 108.) alatt közzétett döntésében a „kérelem (jogvesztő határidő)” és a „bevallás (nem kérelem)” elhatárolására, valamint a jogvesztés *expressis verbis* jogszabályi feltételére adott iránymutatást, és a Htv. 3. § (3) szerinti nyilatkozathoz kapcsolt eljárásjogi minősítést (bevallás) kifejezetten hangsúlyozta. Álláspontjuk szerint a Kúria Htv. 3. § (3) bekezdés szerinti adómentességi nyilatkozat késedelmes benyújtására vonatkozó egységes gyakorlata irányadó a Htv. 39/A. § (4) bekezdés a) pontja szerinti „bejelentés” elkészségére is.

[16] Előadták, hogy a közigazgatási szerv igazolási kérelmet elutasító végzésének bírósági felülvizsgálata során a per tárgya nem korlátozható kizárólag az elsődleges petitumban közvetlenül támadott végzésre, a bíróság köteles a Kp. tartalom szerinti minősítési elvének megfelelően vizsgálni és minősíteni az ugyanazon ügyben, e végzéssel egyidejűleg vagy azt követően kibocsátott további hatósági iratot is, amennyiben az a végzéshez közvetlenül kapcsolódóan az érintett jogi helyzetét befolyásoló jogkövetkezményt közöl, állapít meg vagy konkretizál. Az ilyen irat „tájékoztatás” elnevezése önmagában nem zárja ki annak bírói kontrollját, az az igazolási kérelmet elutasító végzéssel együtt megtámadható [Kfv.VI.37.360/2025/5.]. Az elsőfokú bíróság kizárólag az igazolási kérelem elutasításának jogszerűsége körében döntött. Ezzel a per keretét tévesen határozta meg, és a kereset egyik – érdemi jogvédelmet célzó – részét elbírálatlanul hagyta. Ezáltal megsértette a Kp. 2. § (4) bekezdésében és 4. § (6) bekezdésében foglalt tartalmi elbírálás kötelezettségét, továbbá a 45. § (2) bekezdését, mely szerint a bíróság a téves formában megvalósított közigazgatási tevékenységet a tartalmának megfelelő eljárási rendben bírálja el, amiről végzést hoz, és a végzés ellen fellebbezésnek van helye. Az igazolási kérelmek elutasítása és a „tájékoztatások” ténylegesen egységet képeznek, utóbbiak is joghatással bírnak, az ellen a felperesek a formális végzés megtámadásával együtt élhetnek csak a jogorvoslati jogukkal. A Kp. „generálklauzulus logikája” szerint a közigazgatási jogvita tárgya nem kizárólag a hatóság által „határozatnak” vagy „végzésnek” nevezett irat, hanem minden olyan közigazgatási tevékenység, amely a fél jogi helyzetét megváltoztatja, illetve jogot vagy jogos érdeket sért. A jogerős ítélet maga is rögzíti, hogy a „tájékoztatás” azt közli: a bevallás jogalap nélküli és be nem nyújtottnak minősül. Ez nyilvánvaló joghatás, mert a bevallás jogi sorsát és az adóalap-megállapítás módját meghatározza. A Kp. 4. §-ának „közigazgatási tevékenység” fogalma függetlenül a bírói út igénybevételeének lehetőségét a közigazgatási cselekvés formájától,

vagyis a bírósági kontroll nem attól függ, hogy a hatóság a cselekményét „határozatnak”, „végzésnek”, „tájékoztatásnak” vagy másnak nevezi-e. Az egyedi döntés kategóriája a Kp.-ban általános kategória, amelybe a közigazgatás bármely döntéstípusa beleérthető, akár alakszerű, akár alakszerűtlen, akár explicit, akár implicit, akár írásbeli, akár más formában megjelenő döntéstartalmú akaratnyilvánításról van szó, amennyiben az joghatást vált ki. A Kp. 4. § (4) bekezdés b) pontja értelmében a járulékos közigazgatási cselekmények esetében a törvény főszabályként csak az önálló jogvitaindítást korlátozza, nem pedig azt mondja ki, hogy ezek a cselekmények a bírói kontroll látókörén kívül esnek. Vagyis még ha a vitatott „tájékoztatás” járulékos cselekménynek minősülne is, ebből legfeljebb az önálló megtámadhatóság korlátja következhetne, nem pedig az, hogy az a megtámadott végzés jogszerűségének vizsgálatánál, illetve azzal egységben egyáltalán nem értékelhető. A Kp. dogmatikája hangsúlyozza a teljes körű és hatékony bírói jogvédelem, valamint a hézagmentes jogvédelem követelményét, továbbá azt, hogy a Kp. generálklauzula-jellegű szabályozása a közigazgatási jog által szabályozott cselekmények és mulasztások törvényességének bírói ellenőrzését szolgálja, nem pedig a közigazgatási szervek formakényszer nélküli elnevezési gyakorlatának védelmét [Kpkf.VI.40.257/2020/2.].

[17] Előadásuk szerint a keresetlevelek keresethalmazatot tartalmaztak: egyrészt abban azt kérték, hogy a bíróság döntsön az igazolási kérelmek elutasítása megalapozottságáról, másrészt azt is kérték, hogy a bíróság vizsgálja felül azon adóhatósági álláspont jogszerűségét, mely szerint a Htv. 39/A. § (4) bekezdése szerinti, bevallásba ágyazott nyilatkozat elkésett megtétele és az igazolási kérelem elutasítása jogszerűen eredményezi-e a választási jog végleges elvesztését. Kifejtette, hogy amennyiben a második petitum a támadott közigazgatási tevékenység azonosíthatósága vagy a megfelelő kereseti kérelemfajta (Kp. 38. §) minősítése érdekében tisztázásra szorult, úgy a bíróságot a Kp. 45. § (1) bekezdés a) pontja és a Kp. 46. § alapján hiánypótlási, illetve pervezetési kötelezettség terhelte volna. Kifejezett bírói kötelezettség a Kp. 71. § (2) bekezdés b) pontja alapján, hogy az „felhívja a figyelmet a tényelőadások tisztázatlanságára, azok értelmezésére, kiegészítésére, és az ellentmondások feloldására”. A második petitum „kirekesztése” valójában a kereset részbeni elbírálatlanságához és az indokolási kötelezettség megsértéséhez, a jogorvoslati joga sérelméhez vezetett [Kfv.I.35.272/2023/7., Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdés].

[18] Kifejtették, hogy a Htv. 39/A. § (4) bekezdés a) pontja szerinti bejelentés határideje nem jogvesztő, az ilyen választást tartalmazó adóbevallást az adóhatóság köteles érdemben elbírálni, és az adó alapjának egyszerűsített meghatározását elfogadni, függetlenül attól, hogy az adózó a határidőt elmulasztotta, és igazolási kérelmet nem terjesztett elő, vagy azt az adóhatóság elutasította. A hatóság a választás figyelembevételét tehát nem zárhatja ki alakszerű, jogorvoslattal támadható döntés nélkül, és a „be nem nyújtottnak minősítés” nem közölhető pusztán tájékoztatóként. A bevallási nyomtatványon tett választási nyilatkozat eljárásjogi természetét tekintve bevallási nyilatkozat; ezért pusztán a határidő elmulasztása, továbbá az igazolási kérelem előterjesztésének hiánya vagy elutasítása önmagában nem alapozza meg azt, hogy az adóhatóság a ténylegesen benyújtott adóbevallást visszautasítsa, „be nem nyújtottnak” minősítse. Az adóhatóság köteles a bevallást és az abban tett választási nyilatkozatot érdemben elbírálni, és az ahhoz kapcsolódó jogkövetkezményekről kizárólag kifejezett törvényi felhatalmazás alapján, alakszerű, jogorvoslattal megtámadható döntésben rendelkezhet. Ellenkező esetben a jogorvoslat rendszere kiüresedik.

[19] Kiemelték, hogy a felülvizsgálat központi tárgya nem az, hogy a felperesek késedelembe voltak-e (ezt nem vitatták), hanem az, hogy az elsőfokú bíróság jogszerűen

szűkítette-e le a vizsgálatot úgy, hogy a joghatást kiváltó „be nem nyújtottnak minősítés” bírósági kontrollja elmaradjon, a „tájékoztatás” elnevezésű irat tartalma közigazgatási tevékenység-e, az elsőfokú bíróság jogszerűen hagyta-e elbírálatlanul a kereset érdemi, önálló részét, jogszerűen mellőzte-e a hivatkozott kúriai gyakorlat elvi üzenetének alkalmazását, és mindezek összessége miatt sérült-e a hatékony jogvédelem, illetve a jogorvoslathoz való alapjog.

[20] Hangsúlyozták, hogy álláspontjuk szerint a Htv. 3. § (3) bekezdéséhez kapcsolódó kúriai joggyakorlat {(Kfv.I.35.183/2020/6., [45]; Kfv.I.35.357/2020/6., [44], [36], [41]; Kfv.I.35.022/2025/2., [33]; Kfv.VI.35.054/2025/2., [9], [26].} lényegi üzenete a kérelem és a bevallás eljárásjogi elhatárolása és a jogvesztés analógia útján a Htv. 39/A. § (4) bekezdés a) pontja szerinti nyilatkozatra is alkalmazandó. A bevallás nem kérelem, az nem utasítható vissza [Kfv.V.35.345/2022/7. (BH 2023.4.108.)].

[21] Kifogásolták, hogy kifejezett törvényi rendelkezés hiányában az elsőfokú bíróság objektív határidőnek minősítette a bevallás benyújtására, illetve az adóalap választásával kapcsolatos nyilatkozat megtételére meghatározott határidőt. Hangsúlyozták, hogy az Art. rendszerében az önadózás keretében a bevallási határidő elmulasztása után a bevallás pótolható, és az igazolás rendeltetése a jogkövetkezmények alóli mentesítés, nem pedig az, hogy a késedelmesen benyújtott bevallás nem létezik.

[22] Sérelmezték továbbá, hogy az elsőfokú bíróság a bevallási határidő elmulasztásáról szóló elismerésüket tévesen értékelte, továbbá, hogy orvosszakértő igénybevétele nélkül döntött az egészségügyi állapotukat illetően, nem mérlegelte kellő súllyal az ÁNYK rendszerrel kapcsolatos hivatkozásait, és azt sem, hogy az adóhatóság megsértette az Air. 6. §-a szerinti tájékoztatási és együttműködési kötelezettségét. Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság az Alaptörvény 28. cikkének megsértésével nem volt tekintettel a Htv. 35. § (2) bekezdésének módosítása mögötti, az adózói adminisztratív terhek csökkentését, az egyszerűsített iparüzési adóalap megállapítását célzó jogalkotói koncepcióra, amely szerint a rövid szünetelések esetén nem szűnik meg az iparüzési adóalanyiség.

[23] Kifogásolták, hogy az elsőfokú bíróság a II. rendű felperes tárgyalás berekesztését követően, 2026. február 4. napján kelt nyilatkozatában foglaltakat figyelmen kívül hagyta, továbbá azt is, hogy az általuk fizetendő perköltség számításának rendjét a jogerős ítélet nem tartalmazza.

[24] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte. Hangsúlyozta, hogy a Kp. 85. § (1) bekezdése szerint a bíróság a közigazgatási tevékenység jogszerűségét a kereseti kérelem korlátai között vizsgálja. E törvényi előírás alapján e szabályozott körben történő vizsgálat egy parttalan, általános jellegű vizsgálat helyett, kifejezetten a kereseti kérelemnek megfelelő irányú vizsgálatát határozza meg célként. A közigazgatási tevékenység fogalmát a Kp. 4. § (1) és (3) bekezdése világosan szabályozza, azt kiforrott bírói joggyakorlat jellemzi. Nincs a felek között vita abban, hogy a közigazgatási tevékenység fogalmának való megfeleltethetőség szempontjából nem a közigazgatási cselekmény, azaz jelen ügyben egy tájékoztató levél elnevezésének van jelentősége. A Kp. 4. § (1) bekezdése szerinti közigazgatási tevékenység több konjunktív fogalmi elemből épül fel.

Az elsőfokú adóhatóság tájékoztató levele nem váltott ki joghatást, az nem irányult felperesek jogi helyzetének megváltoztatására, és nem is eredményezte azt. Az önadózás lényege, amely alá a helyi iparüzési adó is esik, hogy az adókötelezettség iránya, tartalma és feltételei az adóhatóság aktusa nélkül jogszabályban rögzítetten szabályozottak és fejtik ki joghatásukat. Kivetéses adónem esetén mindez a közigazgatás tevőleges magatartása, az adómegállapítás alapján rögzül és áll be. A joghatás önadózás esetén az adózói nyilatkozata alapján önmagában az adózó akaratának tartalma és az alaki megfelelésége esetén beáll. Az elsőfokú adóhatóság emellett az adózói ismeretszerzés érdekében akár írásbeli, akár szóbeli további tájékoztatást is szükségesnek tartott, alperes álláspontja szerint irreleváns. A tájékoztató levél nem döntési formában és nem döntési tartalommal került kibocsátásra.

[25] A felülvizsgálati kérelem tartalmára hivatkozással nyomatékosan hangsúlyozta, hogy a peres eljárás alperese a másodfokú adóhatóság, egyúttal a per tárgya a másodfokú közigazgatási tevékenység jogszerűsége volt. A per tehát nem mulasztási per volt, és nem is az elsőfokú adóhatóság tevékenységére irányult. A felperesek igazolási kérelmet terjesztettek elő, amely kérelem tárgyában hozott elsőfokú végzéssel szemben előterjesztett fellebbezés alapján gyakorolhatta hatáskörét, a másodfokú végzésében nem az objektív határidő elmulasztásának következményeként állapította meg a tételes módszer választhatóságának elmaradását, hanem azt rögzítette, hogy az objektív határidő felperesek részéről történt elmulasztása okán előterjesztett igazolási kérelem felpereseknek kedvezőtlen eredményű elbírálásának, vagyis a kérelem elutasításának az eredménye az egyszerűsített adóalap szerinti adózás választásának kizártsága. Az elsőfokú bíróság a per tárgyát helytállóan határozta meg, az ügy lényegi részeit a szükséges alapossággal megvizsgálta, és erről a vizsgálatáról a felülvizsgálati kérelemmel támadott jogerős ítéletének indokolásában részletesen számot is adott.

A Kúria döntése és jogi indokai

[26] A felperesek felülvizsgálati kérelme alaptalan.

[27] A Kúria a jogerős ítéletet - a bizonyítás és vizsgálat hivatalbóli elrendelésének körén kívül - csak a felülvizsgálati kérelem, a csatlakozó felülvizsgálati kérelem, és a felülvizsgálati ellenkérelem keretei között vizsgálhatja felül [Kp. 115. § (2) bekezdése értelmében alkalmazandó Kp. 108. § (1) bekezdése], az eljárásban bizonyítás felvételének nincs helye, a Kúria a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a jogerős határozat meghozatalakor rendelkezésre álló iratok és bizonyítékok alapján dönt [Kp. 120. § (5) bekezdése].

[28] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Kp.118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpontja, valamint a b) pontja alapján a kedvezményes adózásra vonatkozó adózói nyilatkozat megtételére vonatkozó törvényi határidő jellegének és a nem formalizált közigazgatási döntés ellen indítható közigazgatási per feltételeinek vizsgálata érdekében befogadta. Ezt meghaladóan a felülvizsgálati kérelmet a Kúria nem fogadta be, az abban megjelölt kérdések elvi jelentőségének, illetve a hozzájuk kapcsolt megsértett jogszabályok megjelölésének hiánya miatt.

[29] A rendkívüli perorvoslati kérelem befogadása nem terjedt ki a bevallási határidő elmulasztása miatt előterjesztett igazolási kérelem elbírálásáról szóló adóhatósági döntés jogszerűségét megállapító és a II. rendű felperes tárgyalás berekesztését követően, 2026. február 4. napján kelt nyilatkozatának értékelésére, továbbá a felperesek által fizetendő perköltség összegének megállapításáról szóló ítéleti rendelkezésekre. Ezen tárgykörök – a befogadás hiánya miatt – nem képezték a felülvizsgálati eljárás tárgyát.

[30] A Kp. 117. § (3) bekezdése szerint a felülvizsgálati kérelemben nem lehet hivatkozni új jogalapra és olyan új tényre, körülményre, amely nem volt sem az elsőfokú, sem a másodfokú eljárás tárgya. A felperesek a Htv. 35. § (2) bekezdés módosításával kapcsolatos érvelése a keresetlevelükben nem szerepelt, így az nem lehetett a felülvizsgálati eljárás tárgya sem.

[31] A felperesek a felülvizsgálati ellenkérelem ismeretében a terjedelmes (58 oldal) felülvizsgálati kérelmüket kiegészítették a 2026. május 31. napján kelt, további 28 oldal terjedelmű beadványban. Az ebben tett, a felülvizsgálati kérelmet kiegészítő hivatkozásuk elbírálására nincs törvényes lehetőség, mert a Kp. 115. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 100. § (5) bekezdése és 108. § (1) bekezdése értelmében a felülvizsgálati kérelmet a felülvizsgálati határidő leteltét követően nem lehet megváltoztatni, és a Kúria a jogerős ítéletet – a bizonyítás és vizsgálat hivatalbóli elrendelésének körén kívül – csak a felülvizsgálati kérelem és a felülvizsgálati ellenkérelem keretei között vizsgálhatja felül.

[32] A felülvizsgálati eljárás tárgya tehát az volt, hogy az elsőfokú bíróság a bevallási határidő jogi minősítése kapcsán jogszerűen foglalt-e állást továbbá, hogy jogszerűen határozta-e meg a kereset tárgyát akként, hogy a bírósági eljárás nem terjed ki a tájékoztató levelek jogszerűségi vizsgálatára, és ezzel összefüggésben a jogerős ítélet eltér-e a Kúria közzétett gyakorlatától.

[33] A Kp. 2. § (1) bekezdése szerint a bíróság feladata, hogy eljárásával a közigazgatási tevékenységgel megvalósított jogsértéssel szemben – erre irányuló megalapozott kérelem esetén – hatékony jogvédelmet biztosítson. A Kp. 2. § (4) bekezdése értelmében, ha e törvény eltérően nem rendelkezik, a bíróság a közigazgatási jogvitát a kereseti kérelem, a felek által előterjesztett kérelmek és jognyilatkozatok keretei között bírálja el. A bíróság a fél által előadott kérelmeket, nyilatkozatokat nem alakszerű megjelölésük, hanem tartalmuk szerint veszi figyelembe.

[34] A kereset tárgyának meghatározása körében a Kúria rögzíti, hogy a felperesek a kereseti kérelmet és a jogi érvelést illetően azonos tartalmú keresetlevelükben azt kérték, hogy a bíróság az igazolási kérelmet elutasító adóhatósági végzéseket semmisítse meg, és az új eljárásra szóló iránymutatásában mondja ki, hogy a Htv. 39/A. § (4) bekezdése szerinti választási nyilatkozat a bevallás részeként tett adózói nyilatkozat, amelynek késedelmes megtétele nem minősíthető kérelemnek és elkesettség miatt nem utasítható vissza, a késedelem az Art. szabályai szerint legfeljebb eljárási jogkövetkezményekkel (pl. mulasztási bírság) járhat, de nem eredményezheti azt, hogy az adott adóévre ne választhassa a kisvállalkozói tételes adóalap-megállapítást, ezért az elsőfokú adóhatóság köteles a 2025.

július 21. napján benyújtott bevallás I. és II. rendű felperesek általi választására nézve érdemi döntést hozni, a „be nem nyújtott” minősítés mellőzésével, és – a „kisvállalkozó” anyagi feltételek fennállása esetén – a választást elfogadni, azt az Art. 141-142. § szerinti érdemi eljárásban elbírálni, a választás anyagi feltételeinek fennállását vizsgálva. Álláspontjuk szerint ennek rögzítése független attól, hogy a bíróság az igazolási kérelem megalapozottságát miként ítéli meg.

[35] A Kúria rögzíti, hogy a Kp. 38. § (1) bekezdése határozza meg a közigazgatási perben előterjeszhető kereset fajtáit. E szerint a keresetben kérhető

- a) a közigazgatási cselekmény hatályon kívül helyezése, megsemmisítése vagy megváltoztatása,
- b) a közigazgatási cselekmény elmulasztásának megállapítása,
- c) közigazgatási cselekmény megvalósításának megtiltása,
- d) a közigazgatási jogviszonyból eredő kötelezettség teljesítésére kötelezés,
- e) a közigazgatási szerződéses jogviszonnyal vagy a közszolgálati jogviszonnyal kapcsolatban okozott kár megtérítésére, illetve sérelemdíj megfizetésére kötelezés,
- f) a közigazgatási tevékenységgel előidézett jogsértés tényének vagy a közigazgatási jogviszony szempontjából lényeges egyéb ténynek a megállapítása.

[36] A felperesek keresetlevelükben támadott közigazgatási cselekményként az első- és másodfokú végzést és a tájékoztató levelet jelölték meg, ebből következően a keresetük a Kp. 38. § (1) bekezdés a) pontja szerinti keresetfajtának minősül, és a keresetlevél nem tartalmaz utalást arra, hogy több keresetfajtát kívántak előterjeszteni, illetve, hogy mulasztási vagy megállapítási kereset feltételeinek fennálltát állítják. Ebből következően egyrészt az elsőfokú bíróságnak nem volt további kötelezettsége a Kp. 45-46.§-a alapján a keresetlevél vizsgálata, a Kp. 57. §-a alapján a perelőkészítés, vagy a Kp. 71. §-a alapján a tárgyalás során a kereset tisztázását illetően (hiánypótlás, anyagi pervezetés), másrészt az elsőfokú bíróság a keresetlevelek tartalmát helytállóan értelmezve állapította meg, hogy a felperesek keresetlevelei a Kp. 38. § (1) bekezdés a) pontja szerinti megtámadási kereseteket tartalmaznak, és ennek megfelelően helytállóan vizsgálta, hogy van-e törvényes lehetőség a tájékoztató levelek közigazgatási bíróság előtti megtámadására.

[37] Az elsőfokú bíróság úgy foglalt állást, hogy nincs törvényes lehetőség a tájékoztató levelek közigazgatási perben történő megtámadására. Ennek indokát abban jelölte meg, hogy a közigazgatási bíróság előtt az egyedi közigazgatási határozatok jogszerűségének felülvizsgálatát lehet kérni, és a határozat meghozatalát megelőző eseményekre és döntésekre, sem az egyedi határozat meghozatalát követően kibocsátott iratokra nem terjed ki a bírósági felülvizsgálat. Az igazolási kérelmeket elutasító alperesi végzéseket követően kibocsátott

tájékoztatások álláspontja szerint azért sem vonhatók bírósági felülvizsgálat alá, mert azokkal szemben a jogalkotó nem biztosított jogorvoslati lehetőséget.

[38] A Kúria megítélése szerint az elsőfokú bíróság álláspontja jogszerű, ugyanakkor a felülvizsgálati kérelemben előadottak alapján a Kúria szükségesnek tartotta a jogerős ítéletben szereplő jogi indokolás kiegészítését.

[39] A felperesek helytállóan hivatkoztak arra, hogy a Kp. 4. § (1) bekezdése alapján a keresettel támadható közigazgatási cselekmények három konjunktív feltétele van, azonban tévedtek abban, hogy bármely közigazgatási tevékenység közigazgatási jogvita tárgya lehet. Ezen jogszabályhely kimondja, hogy a közigazgatási jogvita tárgya a közigazgatási szerv közigazgatási jog által szabályozott, az azzal érintett jogalany jogi helyzetének megváltoztatására irányuló vagy azt eredményező (3) bekezdés szerinti cselekményének, vagy a cselekmény elmulasztásának (a továbbiakban együtt: közigazgatási tevékenység) jogszerűsége. Mint fentebb a Kúria már rögzítette, a felperesek nem mulasztási keresetet [Kp. 38. § (1) bekezdés b) pont] terjesztettek elő, tehát nem mulasztási pert [Kp. 127-129. §] indítottak. Ebből következően a per tárgya csak a Kp. 4. § (3) bekezdése szerinti valamely közigazgatási cselekmény megtámadása lehetett. A Kp. 4. § (3) bekezdése szerint közigazgatási cselekmény: a) az egyedi döntés, {b) pont hatályon kívül helyezve}, c) az egyedi ügyben alkalmazandó – a jogalkotásról szóló törvény hatálya alá nem tartozó – általános hatályú rendelkezés és d) a közigazgatási szerződés. Rámutat a Kúria, hogy a Kp. 4. § (3) bekezdés c) pontja szerinti hatósági intézkedés a Kp. 2020. december 20-án hatályba lépett módosítása szerint már nem lehet közigazgatási jogvita tárgya. Jelen ügyben az általános hatályú rendelkezés és a közigazgatási szerződés, mint közigazgatási cselekmény nem releváns, így a per tárgya abban az esetben lehetett (volna) a tájékoztató levél törvényessége, amennyiben az egyedi döntésnek minősül.

[40] A felperesek a Kp. 4. § (6) bekezdése és a kúriai joggyakorlat {Kpkf.VI.40.257/2020/2., Kfv.VI.37.360/2025/5. és ezen határozat [33] bekezdésben megjelölt további döntések} nyomán helytállóan hivatkoztak arra is, hogy annak megítélése, hogy egyedi döntésnek minősül-e egy adott közigazgatási cselekmény, annak tartalmi vizsgálata alapján történhet.

[41] A tartalmi vizsgálat körében a Kúria kiemeli, hogy a helyi iparüzési adó nem kivetés, hanem önadózás alá eső adónem [Art. 46. § (1) bekezdés a) pont, 47. § (1) bekezdés és (2) bekezdés b) pont]. A perbeli esetben a felperesek a 2024. évi helyi iparüzési adóbevallásukat késedelmesen, az Art. 2. melléklet II/A/1. pont a) alpontjában meghatározott határidőn túl nyújtották be. A bevallásukban a Htv. 39/A. § szerinti egyszerűsített adóalap-megállapítást választották, a bevallás benyújtásának késedelme miatt igazolási kérelemmel éltek, amelyet az adóhatóság elutasított.

[42] Az egyszerűsített adóalap választását a Htv. 39/A. § (4) bekezdése szerint a kisvállalkozó – az adóköteles tevékenységét jogelőd nélkül kezdő kisvállalkozó az első adóévről szóló adóbevallásban az első adóévre is – az adóévet megelőző adóévről szóló bevallási nyomtatványon az adóév ötödik hónapjának utolsó napjáig, a tevékenységét az önkormányzat illetékességi területén kezdő vállalkozó – ide nem értve az adóköteles

tevékenységét jogelőd nélkül kezdő vállalkozót – a bejelentkezési, változás-bejelentési nyomtatványon jelenti be az adóhatóság számára.

[43] Mivel a felperesek vállalkozásukat nem 2023. évben kezdték, de ebben az évben szüneteltették, ezért a 2023. adóévi bevallás elektronikus nyomtatványán (23HIPAK) a jövőre szóló tevékenység hiányában nem tehettek az egyszerűsített adóalapról szóló választási nyilatkozatot. A tevékenységüket 2024-ben újrakezdték, így az egyszerűsített adóalap-megállapításról szóló választásukat 2024. évtől a jövőre nézve is a Htv. 39/A. § (4) bekezdése alapján 2025. év ötödik hónapjának utolsó napjáig tehették meg elektronikus bevallásukban. Az erre szolgáló nyomtatvány a 24HIPAK volt, és maguk sem állították, hogy ezen nem volt lehetőségük az egyszerűsített adóalap választására. Ezt meg is tették. Figyelemmel arra, hogy a bevallásuk, amelyben a választásukat tették, elkészt, az igazolási kérelmük pedig alaptalan volt, nem teljesült az egyszerűsített adóalap-megállapítás törvényi feltétele, vagyis a tárgyévet követő ötödik hónap utolsó napjáig történő választás.

[44] Az adóhatóság az Air. 6. §-a értelmében „Az adóhatóság az adózónak a jogszabályok megtartásához szükséges tájékoztatást megadja, az adóbevallás, az adóbefizetés rendjét vele megismerteti, az adózót jogainak érvényesítésére figyelmezteti.”

[45] A felperesek előadása szerint a bevallásuk 2025. július 21-i benyújtására is azt követően került sor, hogy az elsőfokú adóhatóság – a bevallás benyújtásának elmaradását észlelve – ezen adókötelezettség teljesítésére hívta fel őket. Az adóbevallás benyújtása az adókötelezettség [Art. 9. §] része, és azon belül van – a törvényi feltételek teljesülése esetén – joga az adózónak egyszerűsített adóalap-megállapítást választani. Az elsőfokú adóhatóság az igazolási kérelem elutasítására tekintettel – szintén – az Air. 6. §-a szerinti – tájékoztatási és együttműködési kötelezettsége alapján tájékoztatta a felpereseket az általuk kifogásolt levélben arról, hogy az egyszerűsített adóalap-megállapítás az esetükben nem lehetséges, ennek okait a törvényi feltételek részletes idézésével meg is jelölte. A tájékoztatással az elsőfokú adóhatóság a felperesek adóügyében nem döntést hozott, hanem előmozdította, hogy adózói jogait gyakorolhassák, mert felhívta a figyelmüket arra, hogy a benyújtott bevallásukban az adóalap megállapítása nem megfelelő. A tájékoztatás nem irányult a felperesek adójogi helyzetének megváltoztatására, és azt nem is eredményezte, ugyanis az adózásuk alapja mindaddig a bevallásuk, amíg az adóhatóság annak ellenőrzése alapján utólagos adómegállapítást [Art. XVI. Fejezet] nem tesz.

[46] A felperesek következetesen tévesen érveltek azzal, hogy az adóhatóság a bevallásukat visszautasította. Ebben az ügyben az adóhatóság ilyen döntést nem hozott, ezért az I. és II. rendű felperes által hivatkozott Kfv.I.35.183/2020/6., Kfv.I.35.357/2020/6. és Kfv.VI.35.054/2025/2. kúriai határozat alapjául szolgáló, egyébként kivetéses adóval kapcsolatos helyi adóügyek és jelen ügy között nincs azonosság. A felpereseknek a hatósági (kivetéses) adómegállapításra vonatkozó Art. 141-142. §-aira történő hivatkozása sem lehet releváns, míg a Kfv.V.35.345/2022/7. (BH2023. 108.) számú eseti döntés teljesen eltérő, társasági adónemben, eltérő anyagi jogszabályok értelmezése tárgyában született, így az attól való eltérés érdemben nem is volt vizsgálható.

[47] A Kúria tehát a tájékoztató levelek tartalma és az ahhoz vezető adózási folyamat tartalmi áttekintése alapján megállapította, hogy a tájékoztató levelek elnevezése és tartalma

összhangban áll, azok nem egyedi döntést tartalmaznak, hanem azt a célt szolgálták, hogy a felperesek adókötelezettségüknek a törvényes módon tehessenek eleget. Egyedi döntésre vonatkozó tartalom hiánya miatt a tájékoztató levelek a Kp. 4. § (1) és (3) bekezdése alapján közigazgatási jogvita tárgyát nem képezhetik, azok nem minősülnek közigazgatási perben támadható közigazgatási cselekménynek, ezért azok törvényességét a közigazgatási perben eljáró bíróság nem vizsgálhatja felül. Az elsőfokú bíróság ezért helytállóan határozta meg a jelen per kereteit, a felperesek jogorvoslati jogát nem korlátozta, hanem a Kp. előírásaival összhangban foglalt állást a per kereteiről.

[48] A Kúria az egyszerűsített adóalap választására nyitva álló határidő jogi minősítésével kapcsolatban kiemeli, hogy azt a Htv., míg a helyi iparüzési adóbevallás benyújtására meghatározott határidőt az Art. határozza meg. Ezen jogi normák – habár anyagi jogszabályban kerültek elhelyezésre – eljárási jellegű cselekmény (adóbevallás, választási nyilatkozat benyújtása) megtételére szabnak határidőt, és tekintetükben az Air. 53. § (3) bekezdés b) pontja kifejezetten rendelkezik a mulasztás igazolásának lehetőségéről. Objektív határidő esetén a határidő elmulasztásának következménye az, hogy az adott eljárási cselekmény többé joghatályosan már nem teljesíthető. Azon eljárási jellegű határidők, amelyek elmulasztása esetén van lehetőség igazolási kérelem előterjesztésére, nem objektív, hanem szubjektív határidőnek minősülnek. Az alperes és az elsőfokú bíróság tehát tévesen jelölte meg objektív határidőként a bevallási határidőt, azonban helytállóan foglaltak állást a határidő elmulasztása miatti igazolás lehetőségéről. A határidőt – a felperesek állításával szemben – sem az adóhatóság, sem az elsőfokú bíróság nem tekintette jogvesztőnek. A választási lehetőség megszűnése nem önmagában a késedelem folytán, hanem az amiatt előterjesztett igazolási kérelem elutasításával áll elő. A határidő objektívként történő megjelölése tehát az ügy érdemére ki nem ható tévedés volt. Megjegyzi a Kúria, hogy a felperesek által e körben hivatkozott kúriai határozat nincs összefüggésben a választási határidő jogi természetével [Kfv.I.35.262/2023/8. (BH2024. 91.)].

[49] Mindezen indokok alapján a Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet nem sérti a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályokat, az nem ellentétes a Kúria közzétett gyakorlatával, ezért azt az indokolás részbeni megváltoztatásával, illetve kiegészítésével a Kp. 121. § (2) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A döntés elvi tartalma

[50] *Az adózó jogok gyakorlásának elősegítése céljából kibocsátott tájékoztató levél nem minősül a Kp. alkalmazásában közigazgatási perben megtámadható egyedi döntésnek, mert az nem irányul az adózó jogi helyzetének megváltoztatására és azt nem is eredményezi.*

Záró rész

[51] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 115. § (2) bekezdése értelmében alkalmazandó Kp. 107. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[52] A Kúria a felpereseket a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdése, 82. § (1) bekezdése és 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes – a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (3) bekezdés a) pontja és 3. § (2) bekezdése szerint felszámított – felülvizsgálati perköltségének viselésére.

[53] A Kúria felülvizsgálati illeték viselésére vonatkozó rendelkezése az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (3) bekezdés d) pontján, 50. § (1) bekezdésén, 58. § (6) bekezdésén és a Kp. 35. § (1) bekezdése értelmében alkalmazandó Pp. 101. § (1) bekezdésén és 102. § (1) bekezdésén alapul. Az illetékfizetési kötelezettség esedékességére az Itv. 78. § (4) bekezdése az irányadó, az illeték megfizetése során az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint az adóazonosító számot közleményként fel kell tüntetni [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pont].

[54] Az ítélet elleni további felülvizsgálatot a Kp. 116. § d) pontja zárja ki.

Budapest, 2026. június 25.

dr. Márton Gizella s.k.
s.k.

dr. Stefancsik Márta s.k.

dr. Vítál-Eigner Beáta

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

dr. Demjén Péter s.k.

Ságiné dr. Márkus Anett s.k.

bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő